

CAH C-10(2)



Tolosa del Llenguadoc  
Any 1<sup>er</sup>

FOYER DE FRATERNITÉ CATALANE  
autorisé par arrêté ministériel du 21 août 1950  
BUTLETI INTERIOR

Gener-Febrer del 1952  
Número 2

AL SERVEI  
de  
CATALUNYA  
  
LA  
NOSTRA  
DIVISA

# SALUTACIO

*Encara flota en l'aire la remor de les discussions que van portar com a fruit el nomenament del nou Consell Directiu i, com es natural, i així es deu, aprofitem la primera ocasió que s'ens ofereix, per saludar a tots els nostres consocis i remerciar-los per la confiança que han posat en nosaltres.*

*En l'ànim de tot el Consell està fer tots els possibles, sense escatimar cap esforç, perquè la LLAR sigui el mirall de totes les altres entitats del nostre país, pel seu entusiasme i dinamisme en portar a terme el desenvolupament de les nostres activitats fecundes i l'assoliment dels nostres anhels.*

*Però, per això, necessitem l'escalf i el suport moral i material de tots els socis, sense la qual cosa, res no tindrà el ressò que la nostra Llar mereix.*

*Al mateix temps que als nostres consocis i amics, saludem també als companys que després de dos anys de treball, ja no tenen la responsabilitat directa de la Llar. A vosaltres us diem, teniu confiança i esteu disposats a ajudar-nos si cal, amb el vostre ajut i consell experimental.*

*I així, tots plegats, tenint ben present el nom de la nostra Entitat i el seu profund sentit, podrem conviure en harmonia, fins el dia feliç entre tots, que ens permeti retrobar les nostres respectives llars.*

EL CONSELL.

# LLETRA D'ABRIL

L'he vist als darrers dies de març, en un jardí de la vila, posat al damunt d'una planta que entapissa una barraca. L'ocell era elegant, senzillament vestit de gris com qui arriba de viatge. I jo sentia el brill agut de sa mirada. Al meu entendre, l'ocell meditava. Sa meditació se fonia dins l'aire encès de la primavera. Si els rams o lligueres de rídorta començaven tot just de fullar, ell portava la primavera en el cos, mentre examinava els jardinetes esquifits de la vila. Acabada son inspecció, ha aixecat sobtadament les ales i he pogut destriar la faixa d'ocre rós que cinta son vestit de ploma: «el rossinyol!»

deixi caure la flor i se vesteixi tota de verd per que una tarda escampi timidament i a la lleugera unes tres o quatre notes breus — una mena r'introit. No passa més enllà i tothom diu: «El rossinyol!»

A l'endemà ja és altra cosa. Tria l'hora matinerana per allargar la tonada. Si la marina da aleteja, el seu cant d'alegria la travessa i oreja amb la rama. Passen així tres dies sense que fassi esmerç del seu cant.

I vé una nit que us desperteu meravellats perquè d'una passada a l'altra: l'ocell tot ho assaja i ho revira per encisar el silenci. I gracies a Deu, només ell viu al món: «El rossinyol!»

Joseph Sebastià PONS.

## En els 75 anys de PAU CASALS

En el seu retir de Prades, però amb els ulls fets sempre en Catalunya, Mestre Pau Casals, la figura senyera de les terres catalanes va complir el mes passat els seus 75 anys d'una vida exemplar per a l'art i per a la pàtria. La «Llar de Germanor Catalana», que el compta com el seu primer membre d'honor, ajunta els seus desigs als de tot el món democràtic de tenir-lo molts anys amb nosaltres, i en una Catalunya lliure i feliç.

Quan els altres ocells vinguts d'Orient, el gall-puput coronat i el cucut s'apressen d'anunciar llur vinguda, ell s'està reservat i espera que l'abril sigui ben entrat. Observa i calla. Espera unes tres o quatre setmanes. Sa veïna, la puput, té per joc i feina encomenada d'encertar un torna-veu dins la flonjor de la tarda. La veu que li respón amb igual rieme terrari és sempre més apagada, i vola que vola, la puput la vol retrobar.

El confrare cucut, l'ocell color de cendra, lliga i va repetint dos sospirs, mig-perduts per la distància, i que inspiren enyoror. «La primavera és per ell una elegia dolça.

El rossinyol la veu diferentment. Cal que

Els catalans hauriem de sentir el goig d'un deure a complir envers la nostra Pàtria, tant si el nostre passatge forçat o voluntari en terres estrangeres es o no indeterminat. Quan de Catalunya es parla, qui més qui menys, amb intensitat profunda sent l'orgull d'ésser català. Quan de Catalunya parlem els que hi som nascuts, ho fem amb una altesa de mires tan lloable, que els nostres fills i els nostres nets enmotllats en les terres que no son les nostres, hauriem de vanagloriar-nos orgullosament del nom que els hem deixat. També es lloable el constatar l'evidència que dintre i fora de casa nostra els no catalans de llarga residència s'han compenetrat tant amb la nostra vida i amb els nostres costums, que llur moralitat social i llur aportació activa desplegada en profit de la comunitat catalana, els ha fet mereixedors d'ésser acollits sota els plecs de la nostra ensenya. Jo n'he sentit molts defensar aferrissadament i enlairar el nom de Catalunya com el que més. Jo he vist també amb emoció, davallar llàgrimes en besar la nostra bandera, a honorables francesos portant un nom ben català i nascuts en aquestes terres que tan altament acollidores han estat i son per a nosaltres.

I es que qui coneix més o menys la nostra història, les nostres virtuts, la nostra cultura i la nostra tradició, se sent fortament atret per la vida catalana.

La lògica ens diu que el seny català és la més alta de les nostres virtuts. Potser hagi estat aquest assenyament el que, desvetllant-nos el sentiment patri, ens ha donat la possibilitat de retrobar-nos els avui ja nombrosos afiliats a la nostra Llar, amb una sola divisa que ens ha d'unir a tots. La «servir a Catalunya». Servir Catalunya, sens menysprear els altres pobles d'Ibèria i la massa compacta de pobles de tot el continent. Fer-la conèixer a l'estranger, és una missió nostra, ja que a l'estranger ens trobem, amb tota la seva riquesa d'art, de cultura, de folklore, de teatre.

Sense ingerències estranyes de baixes concupiscències partidistes, que és presten més a fer-nos mal que bé entre nosaltres i donen un mal regust als que bonament ens miren des de la casa del davant.

Però si, enlairant el record i fent-nos fervents seguidors d'aquells homes que foren Pi i Margall, Verdaguer, Praf de la Riba, Maragall, Guimerà, Macià, Fabra i Companys, sense oblidar tant d'altres ei tribut dels quals ha estat altament meritori per al prestigi de Catalunya.

Dignificar el nostre esperit d'un alt patriotisme, es servir a la nostra terra catalana i en ella ens hi honorarem desitjant-la LLIURE, RICA, PROSPERA i JUSTA.

TRESSERRAS.

